

bosc, la gent coneixedora de la zona, començaren a ficar-se nerviosos i a quasi no poder articular paraula, degut al gran nombre de rastres frescs de jabalins que per aquella zona trobarem. Conforme arribarem al lloc indicat, la cosa pareixia molt prometedora i eixe dia podia ser un dels dies sonats de la caça del jabalí al coto de les Coves.

No ens hem d'oblidar dels "rehaleros", és a dir, els caçadors que porten gossos de tota mena per a rastrejar, trobar, fer moure i aturar els jabalins. De races de gossos hi havia moltes, com el presa canari, mastín, podencos (campaneros, ibicencs), alanos, xarnegos, i tota mena d'encreuaments entre aquestes races. Aquestos caçadors començaren a batre la zona del bosc una hora més tard que les postures es ficaren al lloc. Ells ja s'havien enterat de que la cosa s'havia posat interessant per allí dalt i també tenien moltes ganes de fer corre alguna "piara de jabalins" o algun jabalí solitari (anomenat macareno) acompanyat pel lleial escuder.

En aquesta batuda participaren tres colles amb gossos, els quals es dividiren tota la zona a caçar per així poder tocar totes, les malles, argilagues, sabines o carraques om podia hi haver algun jabalí ajocat.

Tornant on m'havia quedat, els caçadors començaren a ficar-se a la seua postura corresponent, fins a rodejar totalment la zona de cacera. L'ordre era la de no moure's ningú fins que no passaren els gossos de tornada cap als cotxes, lo qual significaria que es dona per finalitzada la cacera.

En anar a posar-me al meu lloc, que m'havia corresponia al sorteig fet de matí a la font de la Vila (a l'estil de les típiques monteries espanyoles, on va la gent de pasta), al pany de davant meu, a una lloqueta abans d'endinsar-nos al tenebrós i profund BOSC. Vaig sentir un fort tropell de cascals, trencar de malles i argilagues i en alçar la vista cap allà men'adono que van eixir uns 8 o 9 jabalins i davant d'ells sense gaire temps per veure'l bé un impressionant jabalí possiblement medalla.

No em dona temps de poder disparar sobre cap peça i el primer que se'n va ocórrer fou avisar amb accions i crits a les postures contigües a la meua, perquè es preparasen que prompte començaria l'espectacle que tots esperavem des de feia hores.

Al cap d'una bona estona, en els profunditats del bosc es va sentir un únic tir i després li va seguir quasi una hora del més absolut silenci. Tan sols trencat per la sua brisa que va començar a moure a meitat matí i per les

quatre gotes gelades que caigueren del cel.

Al poc rato ja hi aplegaren els "rehaleros", amb ganes de topar amb algun jabalí dels que s'havien amagat al barranc. Els gossos més punters se n'adonaren de per on havien estat els jabalins i començaren a clapir a bon ritme, senyal de que prompte tocarien amb algun cap de caça.

Ja que parlem de caps de caça, per a més informació dir que de per allí dalt varen sortir diverses parelles de perdius "salvatges".

Les tres colles amb els gossos desaparegueren dins la frondositat del bosc en busca dels jabalins, al poc rato començaren a sentir-se tiros, cada vegada més seguits. El dia es presentava molt bo, ara nomes calia afinar la punteria (això ja se sap per a quins caçadors va) i també disfrutar del dia de cacera encara que algun caçador no poguera tirar a cap jabalí.

Hi ha que dir que com tot en esta vida hi va haver gent que es va divertir més que d'altres, pero això toca com toca, ja que uns van poder abatre alguna peça, altres tiraren també, altres en veren algun i d'altres no veren cap jabalí fins arribar al cotxe.

Els rehaleros tingueren un paper molt destacat i lloable, en esforçarse de valent per a fer eixir els jabalins de dins el fortí del bosc, degut a que allí dins hi ha una gran espesura vegetal que dificulta molt la feina del gossos i caçadors.

La cacera es va allargar fins les 4 de la tarde, degut a la gran quantitat d'animals que hi havia per aquell barranc. Aproximadament es creu que aquest dia es van manejar una vintena de porcs senglars i es van tirar uns vuitanta tirs i el resultat fou de cinc jabalins cobrats de diversos tamanys. Hi ha un que encara es pot veure dissecat al bar el meson.

Una vegada donada per finalitzada la batuda, els rehaleros ajuntaren els seus respectius gossos amb l'ajuda un cargol o un cartutx buit, i els altres caçadors anarem a treure les peces d'on les havien caçades cap al cotxes. Sempre que toca fer esta feina a tots els desagrada pero en veritat la fan de bon gust per que saben que ha valgut la pena aquest dia, però tots se'n recorden que s'hauria de comprar un burret, per a fer la feina de traure els jabalins cap a un lloc accessible per als vehicles a motor.

Els jabalins en arribar al poble els portarem a l'escorxadador per a arreglar-los i repartir les peces de carn entre tots els membres que aquest dia anarem de caça. És ací on ferem aquestes fotos (cedides per Fernando de la Torre), hi ha que dir que en elles no apareixen totes les persones que participaren en la batuda.

Bé espero que hageu passat una estona entretinguda lleguint aquest "relato de caza" i he intentat contar-lo d'una manera amena i divertida per a tot aquell aficionat a la caça.